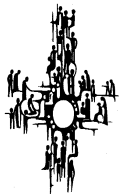

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**
dne 4. 10. 2008 Adéla Tomanová
dne 5. 10. 2008 Marie Šašinková
dne 13. 12. 2008 Anežka Kolářová
dne 14. 12. 2008 Pavla Fučíková

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 15. 10. 2008 paní Marii Cibulkovou, nar. 17. 11. 1932
dne 18. 10. 2008 paní Helenu Marečkovou, nar. 24. 11. 1940
dne 25. 10. 2008 paní Marii Fialovou, nar. 21. 10. 1919
dne 17. 12. 2008 pana Rudolfa Spohnera, nar. 12. 11. 1929

Soutěže v rámci roku sv. Pavla

Nejen děti z náboženství, klubka, ministrantů a sedmikrásku jsou zvány, aby se zapojily do soutěže v roce apoštola národů sv. Pavla. Obrázky i literární díla můžete odevzdat na faru a to vždy týden před oficiální uzávěrkou: výtvarná soutěž (24. 3.), literární soutěž (21. 2.).

soutěž výtvarná: je určena dětem od 3 do 10 let - termín dodání obrázků na *Katechetické centrum* je 31. březen 2009

soutěž literární: je určena mládeži a dospělým; termín dodání prací: 28. únor 2009

soutěž vědomostní: v současné době se připravuje, bude určena žákům od 3. do 9. tříd a odpovídajícím ročníkům víceletých gymnázií (1. kategorie: 3. a 4. třída; 2. kategorie: 5. a 6. třída; 3. kategorie: 7., 8. a 9. třída).

Vědomostní soutěž proběhne na úrovni farností a děkanátů. Farní kola: od 1. 2. do 31. 3. 2009. Děkanátská kola: od 25. 4 do 25. 5. 2009

Podrobné informace k soutěži výtvarné a literární naleznete na www.biskupstvi.cz/roksvatehopavla

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2008

Úvodní slovo	2
Rozhovor s otcem Romualdem Štěpánem Robem.....	3
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	6
Příspěvky ze života farnosti	
Farní zájezd	7
Ministranský výlet.....	8
Vigilie + misijní neděle	9
Adventní trhy	9
Roráty a děti.....	9
Příběhy bezpráví.....	10
Děkanátní setkání mládeže v Boskovicích	10
Nový Jeruzalém má 9 let.....	11
Betlém z Betléma	12
Fara - nekonečný příběh	13
Ze života farnosti	
Pozvánky.....	16
Přehled Vánočních bohoslužeb.....	17
Svatosti a svátostiny, soutěž	19

1. 1. 2009 Slavnost Matky Boží Panny Marie (čtvrtek)	8.00 9.30 11.00	mše svatá Rovečné -mše svatá mše svatá <i>za žijící a zemřelé členy chrámového sboru</i>
4. 1. 2009 Slavnost Zjevení Páně (neděle)	8.00 9.30 11.00	mše svatá Rovečné -mše svatá mše svatá Po obědě začíná Tříkrálová sbírka
8. 1. 2009 Adorační den (čtvrtek)	7.30 8.00 9.00 15.00 16.00 17.30	Adorační den - P. Romuald Rob, OP zahájení Adoračního dne, litanie mše svatá adorace mužů adorace dětí adorace žen mše svatá
11. 1. 2009 Svátek Křtu Páně (neděle) <i>končí doba vánoční</i>	8.00 9.30 11.00 15.00	mše svatá - Rovečné -mše svatá mše svatá - zpívá chrámový sbor J.J.Ryba: Česká mše vánoční „Hej, Mistře“ ekumenická bohoslužba v kostele sv. Vavřince

Vánoční stromeček pro zvířátka

Milé děti a tatínci, i letos se vypravíme ozdobit stromeček pro zvířátka. Zveme vás v neděli 21.prosince na 14. hodinu k hasičárně. S sebou si můžete vzít něco zvířátkům pro radost. Osvědčila se třeba mrkev, kaštany, seno ...

Za organizátory Josef Kánský a Tomáš Šutera

Vánoční přání

Připojujeme se k vánočnímu přání v úvodníku otce Pavla. Děkujeme Vám všem za spolupráci, a především za tu obyčejnou, která není na první pohled vidět a nedá se vyčíslit penězi. Děkujeme zvláště těm, kteří se umíte dívat kolem sebe s úsměvem a s dobrou náladou. Vám ostatním, kteří si nejste jisti těmito pocity, přejeme úspěch v jejich hledání.

Požehnané Vánoce přeje redakční rada.

Přehled Vánočních bohoslužeb

24. 12. 2008 Štědrý den (středa)	8.00	požehnání dětem v kostele a následné roznášení betlémského světla
	14.30	mše sv. pro děti
	16.00	Rovečné -mše svatá
	22.00	„Půlnoční“ mše svatá - zpívá chrámový sbor J.J.Ryba: Česká mše vánoční „Hej, Mistře“
25. 12. 2008 Slavnost Narození Páně Hod Boží vánoční (čtvrtek)	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné - mše svatá
	11.00	mše svatá
	14.00	Sbírky na nový kotel do kostela - 16.00 OTEVŘEN KOSTELNÍ BETLÉM
26. 12. 2008 Slavnost Svatého Štěpána, prvomučedníka (pátek)	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné -mše svatá
	11.00	mše svatá
	14.00	- 16.00 OTEVŘEN KOSTELNÍ BETLÉM
	15.00	Vánoční koncert v Trpíně
27. 12. 2008 sv. Jana (sobota)	8.00	mše svatá
28. 12. 2008 Svátek Svaté rodiny (neděle)	8.00	mše svatá
	9.30	Rovečné - mše svatá
	11.00	mše svatá
	14.00	<u>Během mší svatých obnova manželských</u> <u>slibů</u>
	15.00	- 16.00 OTEVŘEN KOSTELNÍ BETLÉM Vánoční koncert
30.12.2008 (úterý)	17.30	Vánoční koledování - zpěv starých koled
31.12.2008 sv. Silvestra (středa)	17.00	mše svatá - <i>na poděkování za uplynulý rok s prosbou o Boží pomoc do nového roku</i> - svátostné požehnání - společná silvestrovská farní oslava v Orlovně

„Co znamená být obdarován!“

Milá farnosti,

prožíváme vzácnou dobu, ve které je obdarován každý z nás. Sami si navzájem projevujeme lásku menšími dárky a tím zakoušíme něco z té radosti dávat a na druhé straně být i obdarován. Možná jsme trochu ve výhodě, neboť u většiny darovaných věcí bývá výrobcem přiložen podrobný návod použití. Zhotovitel se tak chrání proti nesprávnému užívání, které by vedlo ke zničení či poškození. Představme si, jak dítě hltavě roztrhá přebal krabice a hned na obalu, vedle obrázku, může číst: „Nevhodné pro děti do tří let. Pozor! Obsahuje malé části, které lze spolknout“. Uvnitř by pak ležel podrobný návod jak zacházet s danou hračkou, aby vám vydržela co nejdéle.

Něco obdobného na způsob návodu použití, bychom v případě Božího obdarování těžko hledali. Bůh, ten nám nedává jen nějakou věc či akutní potřebu. Bůh dává vždycky vše a to každému, kdo o jeho dar stojí. Nebojí se dát sám sebe – aniž bychom nejprve museli přečíst celý teologický manuál jak se Synem Božím zacházet. Bůh nemusí mít strach z případné reklamace, neboť v tomto případě nebude zřejmě chyba na straně Boží.

Reklamovat můžeme stroj, pokazený výrobek, ale nikdy ne osobu. Stojíce před osobou máme dvojí volbu spočívající v přijetí nebo odmítnutí. I tyto svátky stojíme znovu před velkým darem samotného Ježíše – před volbou, na kterou odpovíme přijetím Boží lásky nebo zatvrzelostí spojenou s odmítnutím.

Tento rok nám svatý otec postavil před oči sv. Pavla – apoštola národů. Na jeho životě můžeme spatřit a vystopovat způsob přijetí Božího Syna. Jak osvětlení v Damašku radikálně změnilo jeho život: začal pokládat všechny zásluhy získané během svého života za brak, ve srovnání se vznešeností poznání Ježíše Krista. (Fil 3,8)

Oslavujeme 2000 let od narození apoštola národů, při této příležitosti bych rád v naší farnosti nastartoval cyklus biblických hodin. Nechme se společně usnést touto velkou postavou křesťanských dějin.

V průběhu biblických hodin budeme objevovat hloubku jeho vztahu k Bohu, budeme sledovat jak toto přijetí Božího obdarování proměnilo jeho život i životy pozdějších křesťanů.

V listě Galatánům napíše: „Znovu vás v bolestech rodím, dokud ve vás nebude zrozen Kristus“. (4,19)

Přijměte Vánoční přání, řečené slovy sv. Pavla:

Buďte zrozeni do podoby Kristovy!

Neboť jen tak můžete být autentickými křesťany naší doby!

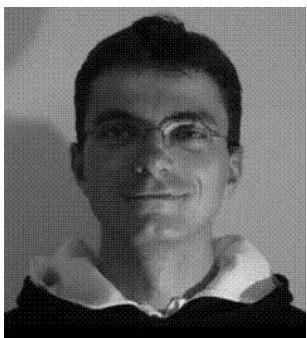
S přáním dobra a pokoje vás provází

Váš otec Pavel

PS: Biblické hodiny budou probíhat každý týden od začátku liturgického mezidobí tzn. od 14. 1. 2009 vždy ve středu po večerní mši svaté na Orlovně.

Rozhovor s pražským převorem otcem Romualdem Štěpánem Robem

P. Romuald Rob se narodil v r. 1974 v Praze. Od roku 1992 je členem Řádu bratří kazatelů. V roce 1999 přijal kněžské svěcení. Postupně působil ve Znojmě, Plzni, Olomouci a opět v Plzni. Od roku 2006 je pražským převorem dominikánů. V současné době je také administrátorem ŘKF u kostela sv. Jiljí.

Část olešnických farníků se s ním osobně setkala v únoru letošního roku v Diecézním centru života mládeže Vesmír v Orlických horách. Všichni farníci budou mít možnost otce Romualda Štěpána Roba poznat na adoračním dnu 8.1.2009.

Jak jako kněz a řeholník vnímáte a prožíváte ustavičnou modlitbu?

Pro kněze a zvláštním způsobem pro řeholníka je podle praxe církve i podle předpisů kanonického práva prvním a prvořadým úkolem modlitba. To je hlavním úkolem všech zasvěcených osob v Církvi. Naproti tomu toto základní nasměrování je nahloďáváno množstvím úkolů, které se musí zvládnout a které souvisí ať už s potřebami lidí, kteří chtějí jít z našeho života anebo nutnostmi, které souvisí se správou kláštera a jeho hmotných práv a nároků. Pravidelně je na prvním místě mého vyznání hříchů při zpovědi moje nedostatečná modlitba, kterou se pak snažím vždy předsevzetím zdokonalovat. Vedle povolání zasvěcených osob a mých osobních dějin pak je tu především přítomná modlitba Ježíšova a jeho Církve a to všude kolem nás. Jejich modlitba je ustavičná, soustředěná a hluboká, protože je v ní velká láska. A každá autentická křesťanská modlitba musí mít v modlitbě těchto dvou svůj počátek, výživu a pomoc. Snažím se tedy vidět právě v modlitbě Ježíše Krista a jeho Církve doplnění a posilu pro mou modlitbu, která je nesená tou jejich.

Co pro Vás znamená slavení eucharistie a prodlévání s Ježíšem při adoraci?

Slavení Eucharistie, tedy obnovování Kristovy krvavé Kalvarské oběti nekrvavým způsobem, je absolutní výzvou, pozváním i výčitkou zároveň. Často žasnu nad velkým dílem vykoupění v mých rukách a zároveň žasnu nad velikostí propasti mé nevěrnosti ve vztahu k tak dokonalé lásce jakou je Kristův kříž. Eucharistie je bezbrannou absolutní láskou Boha ve svobodě mé možnosti jí zradit. Vím pak, že mše svatá je principem a zdrojem mé řeholní a kněžské svatosti. Jde zkrátka o to, aby celý den byl jako mše svatá. Od začátku do konce. Až se to podaří, bude to dobré.

Prodlévání s Ježíšem při adoraci mě pak vnitřně sytí a dává zakusit jistotu toho, že jsem milován a to velmi. Potíž pak nastává, když toto prodlévání nevyhledávám a mímám. Následky nedají na sebe dlouho čekat. Pamatuji si také, jak jsem jednou přišel do prázdné kaple, odsloužil jsem mši svatou a uložil Eucharistii do svatostánku, rozsvítilo se červené světlo a já klečel v modlitbě. Úžasem se mi tajil dech nad tím, co jsem to vlastně provedl.

MLÁDEŽNICKÝ PLES FARNOSTI OLEŠNICE

se bude konat dne 31. 1. 2009 v sále kulturního domu Olešnice. O hudbu se nám postará Bystřická kapela. Všechno ostatní bychom si my farníci chtěli zajistit sami.

Chceme každého z vás, kteří jste ochotni obětovat námahu a čas, oslovit „nabídněte svou pomoc“. Pokud byste rádi pomohli, ale už nemůžete, pomozte nám modlitbou. Dále Vás všechny prosíme, pozvěte své příbuzné a známé.

Další informace se průběžně dozvíte v kostele nebo na farních internetových stránkách.

Za přípravný výbor Jarka Sobotková a Slávek Knotek

Poutní výlet

V květnu každého roku poutně výletujeme na některé nám nepříliš známé poutní místo v naší krásné vlasti. Dosud tyto poutní výlety rodin s dětmi byly jednodenní. Letos se naskytá možnost využít tzv. "prodlouženého víkendu". Chtěl bych Vás letos pozvat na nejkrásnější poutní místo v Čechách - Svatou Horu u Příbrami. A protože toto posvátné místo je daleko - cesta autobusem bude trvat minimálně čtyři hodiny tam a čtyři hodiny nazpátek, a protože by bylo hříchem při tak daleké cestě poznat jen Svatou horu - zkusíme tentokrát vyjet na dva a půl dne. Po poradě s moudrými nepojedeme až ráno 1. května - důvod - po večeru a noci 30. dubna (takřka už státního svátku Čarodějnic) - by cesta byla s nevyspalými dětmi (a dospělými) asi víc než dramatická. Pojedeme už 30. dubna 2009 v 16 hodin z Olešnice - návrat se počítá v sobotu 2. května večer.

Předběžný program: čtvrtek: cesta autobusem, mše sv., ubytování - buď poutní dům Svatá Hora nebo Dobříš, táborák a opékání párků; pátek: (prohlídka kostelů ve Svatém Poli a v Dobříši), Svatá Hora u Příbrami - mše svatá, prohlídka poutního areálu, poutního muzea, hornické muzeum, muzeum třetího odboje, aquapark, májová pobožnost, nocleh na Svaté Hoře; sobota - mariánské poutní místo Lomec, Prachatice - rodiště sv. Jana Nepomuka Neumana, (České Budějovice). Tatínci budou mít sedadlo v autobuse zdarma. Proč? Podle statistiky je průměrný otec se svými dětmi průměrně 7 minut denně. Naše rodiny, vlast a církev potřebuje nadprůměrné otce. Tím, že se svou rodinou pojedete tatínek a manžel na tento poutní výlet - bude s nimi soustavně asi 52 hodin, to je 3120 minut - což mu zvedne průměr v roce 2009 na 15,5 minuty denně. A naši dobrodinci rádi tuto záležitost podpoří, stojí to za to.

Na závěr to nejdůležitější. Možná si někdo ze čtenářů položí otázku: "Proč ten náš jáhen zase píše pozvánku tak brzo? Co zas blázní?" - a odpoví si: "Ještě neskončili Vánoce a on už je s chystáním v máji! Máme čas a stačí přihlásit se koncem dubna nebo v dále." - Správná odpověď zní: "Asi musí zajistit program, noclehy a stravování - a to není dobré konat během posledních dní. - No tak matko směle - zapni mobil, přihlas děti, mně i sebe!"

Přihlášky (co nejdříve) a další informace - jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, tel. č. 516 463 315 nebo 606948970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz.

Uzávěrka přihlášek: vždy po zaplnění míst v autobuse.

Raději se ale držíme při zemi a tedy hurá do přízemí. Přízemí dělí průjezd na dvě samostatné části. Napravo farní kancelář s přijímacím pokojem a kuchyň, kde do současné doby bylo uděláno odvlhčení obvodových zdí s následným napojením na komín. Prakticky to znamená, že po obvodu kuchyňských zdí počínaje vlhkým průjezdem bude vedena 10 cm porézní hadice ústící do komína (komínový efekt zajistí nutnou cirkulaci vzduchu).

Nalevo v prostorách stávající kotelny vznikne do budoucna bezbariérová velká prostora, propojená s kumbálem na náradí. Zde hledám strategického investora pro budoucí pronájem této prostoty čítající současnou kotelnu napojenou na kumbál s náradím a sociálku.

Proč pronájem? - vytvořením nových prostor se zatíží i provoz fary z toho důvodu je vhodné hledat možnosti přísunu financí použitelných na snížení provozních nákladů.

Tato úprava zahrnující potenciální pronájem je vizí do budoucna i námětem k další diskuzi.

Opusťme tedy raději přízemí a vydejme se průjezdem na farní dvůr. Kromě vypracování projektu *Farního zázemí ŘKF Olešnice na Moravě* byla podány žádosti na kraj o vybudování sociálního zázemí a vybavení farní kavárny. Třeba se přeci jen nejen poutníci Nového Jeruzalému dočkají vhodného sociálního zařízení.

Na začátku stála myšlenka skromné opravy bytu faráře. Kdybych jen z poloviny tušil co nás všechno čeká, těžko bych hledal odvahu k jejímu uskutečnění. Započaté práce jsem světil při mši svaté pod ochranu několika světcům, ono přeci jen stále platí: „Bez Božího

požehnání, marné lidské namáhání.“

Děkuji všem, kteří svou obětavou prací, finančním přispěním a v neposlední řadě vařením v polní kuchyni, přispěli k zdárnému průběhu letošních oprav.

O. Pavel

Jakým způsobem prožíváte svoje kněžství jako napodobování Krista?

Tak to učí Církev, že pod podobou kněze vysluhujícího svátosti se nachází Kristus, který aktuálně svátosti slaví s lidmi a pro lidi k oslavě Boží. Ježíš posílal své učedníky na místa kam chtěl sám přijít. To je velké vyznamenání a také velká zodpovědnost. Často je to tak, že se snažím být přítomný a zároveň „vyklidit prostor“ a dát sebe k dispozici pro tuto "svatou posedlost" Kristem. Vědomě rozpoznávat, že středobodem každé svátosti je právě on, adorovat ho a svým lidstvím na něj zcela ukazovat. Prožívám to tak, že jsem tím špinavým oslem, na kterém ale on přijíždí k lidem a bez kterého k lidem nemůže přijít.

Vnímáte celibát více v jeho christologickém, ekleziologickém a eschatologickém rozměru, nebo silněji jako řeholník v rozměru snubního vztahu ke Kristu?

Uvědomuji si, že žít celibát, zasvěcený život, je prostě stále pokoušet se žít ten styl života, který si vybral sám Bůh, když se stal člověkem. To je veliké a těžké zároveň. Vždycky jsem záviděl řeholním sestrám, že mají tu možnost ambivalentnosti pohlaví vzhledem ke Kristu a že tedy pak mohou prožívat svůj duchovní život jako manželství. Naproti tomu Bl. Charles de Foucauld nazývá odvážně Ježíše svým snoubencem. Ano i já se mu snažím v jistých chvílích říkat „Ty moje Lásko“.

Jak se Vám jako knězi a dominikánovi daří realizovat učitelský rozměr kněžství?

Spontánně, i tak, že se musím snažit. Lidé se ode mě učí víc než bych čekal, ba dokonce s hrůzou zjišťuji, že mě napodobují jako svého rodiče a zejména to dělají děti a mládež. Jde to tedy samo i se musím snažit toto kultivovat modlitbou studiím i sháněním svých učitelů a příkladů, zejména u současných světců. Ale i prostě se učím od rodin, manželů, kteří mají děti. To je velká škoda. Oni jsou prvními kněžími ve vztahu k těm malým lidem.

Co pro Vás osobně znamená Matka Boží a vztah k ní?

Znát jí důvěrně je absolutní "výhra" nad Bohem.

Rozhovor připravila Marie Lazárková

Jako doplnění rozhovoru s Otcem Romualdem připojujeme stručnou informaci o sv. Dominikovi.

Sv. Dominik - lumen ecclesiae (světlo církve),

zakladatel Řádu kazatelů, se narodil mezi rokem 1173-1175 v kastilské vesnici Caleurega v severní Kastilii v rytířské rodině Guzmánů. Jeho rodiče byli Felix Guzmán a bl. Jana z Azy. Před jeho narozením, dle legendy, měla jeho matka sen, ve kterém viděla malého psa, jak vyskakuje z jejího lůna a drží v tlamě zapálenou pochodeň; což znamenalo, že svým ohněm zapálí celý svět. Tento sen ukazoval, jakým člověkem Dominik bude: výjimečným kazatelem, který znovu roznítí plamenným slovem svého kázání lásku, která v lidech chladla a zažene vlky pryč od stáda svým včasným štekotem, a vyburcuje k bdělosti ctností ty, kteří usnuli ve svých hříších. Rovněž jedné ženě, která ho zvedala od křtitelnice, se zdálo, že Dominik má na svém čele hvězdu, která naplní celý svět svým světlem.

Dominik měl dva nevlastní bratry, Antonína a bl. Mannesa, který se později stal dominikánem. Jako sedmiletý byl Dominik poslán ke svému strýci arcikněži, který ho vyučoval především gramatiku a latinu. V patnácti letech pak Dominik nastoupil v Palencii studium svobodných umění. Již v době studií se projevil jeho mimořádná láska k bližním. Dominik se nabídl jako náhrada za chlapce prodaného do otroctví a obchodník s otroky dojat jeho obětavostí propustil oba. V době hladu pak Dominik rozdal veškerý majetek a nakonec prodal i své drahocenné knihy a peníze věnoval hladovějícím chudým. Po dokončení studia ve čtyřadvaceti letech byl vysvěcen na kněze a stal se kanovníkem reformované kapituly v Osmě (El Burgo de Osma). Zde se věnoval službě Bohu především chórovou modlitbou a životem podle řehole sv. Augustina.

Obrat v jeho životě způsobily dvě cesty do severního Německa. Ty podnikl v letech 1203 - 1206 jako průvodce biskupa Diega z Azeveda, kterého král Alfons VIII. pověřil diplomatickým posláním. V jižní Francii se setkali jednak s bludaři, jednak s pohanským kočovným kmenem Kumánů v Německu a chtěli jim hlásat evangelium. Papež Innocenc III. jim však misijní činnost nedovolil a vyzval biskupa Diega k návratu do diecéze. Na zpáteční cestě se setkali s papežskými legáty - cisterciáckými opaty - neúspěšně působícími mezi albigenskými. Dominik i Diego pochopili, v čem spočívá neúspěch papežské mise – okázalost jejich života byla v přímém rozporu se slovy, která jim zvěstovali.

Zpočátku chodili biskup Diego a Dominik spolu s papežskými legáty. V chudobě a pokoře, žijící z milodarů, kázali a poučovali posluchače o Pravdě. Když biskup Diego zemřel (r. 1207) a papežští legáti se vrátili do svého kláštera, zůstal Dominik sám. Pokračoval ve svém úsilí o spásu bludařů a přitom si uvědomoval, že cíl, jenž sleduje, může dosáhnout jedině s pomocí společenství bratří věnujících se věroučnému kázání a žijícím apoštolským způsobem života. Sv. Dominik se vypravil do Říma, aby získal schválení Svatého stolce. Honorius III., nástupce Innocence III., předal Dominikovi 22. prosince 1216 privilegium, které potvrzuje řeholní společenství a v papežském listě z 21. ledna 1217 se poprvé objevuje termín *Praedicatores* (Kazatelé). Honorius III. v něm Dominika a jeho bratry nabádá, aby neohroženě kázali evangelium.

Ve svých listech a slovech povzbuzoval sv. Dominik své bratry, aby sami studovali Nový a Starý Zákon víc než jakoukoliv jinou četbu. On sám vždy s sebou nosil evangelium sv. Marka a Pavlovy listy a četl je tak často, až je znal nazpaměť. Když mluvil, mluvil buď o Bohu nebo s Bohem. Vytrvale se účastnil Božského Oficia a měl ve zvyku trávit noci na modlitbách; často při nich plakal. Dne 6. srpna 1221, po generální zpovědi před 12 kněžími, zemřel. Nebylo mu ani padesát let. S bratry se loučil slovy: "Neplačte, po smrti vám budu užitečnější než za živa." Papež Řehoř IX. ho 3. července 1234 svatořečil.

Do dominikánské rodiny patří bratři kněží a spolupracovníci, mnišky a sestry žijící v řeholních společenstvích, členové sekulárních institutů, kněží, jáhni i laici žijící běžně ve světě. Všechny spojuje odkaz sv. Dominika toužícího po spáse duší, který se neomezuje jen na určitou krizovou skupinu nebo oblast, ale má univerzální charakter.

Nestavíme tedy jen pouhou kavárnu, nebo jak ji dnes nazýváme *komunitní centrum farnosti*, ale spíše pomocí kavárny budujeme a posilujeme vědomí křesťanské identity. Učíme se zažít a vnitřně vsřebat kousek z toho bohatství, kterým náš život proměňuje Bůh.

Možná už pochopíme, že ona sobota 26. den v měsíci dubnu 2008 měla daleko větší dopad, než si kdo z nás tehdy dokázal představit. Po změti slupek začínáme postupně tušit velikost jádra i naší nutné vnitřní proměny.

Deo Gracias za všechnu pomoc, za čas, který jste budování farního centra věnovali i za to, čím již jen pouhá stavba obohatila vás!

Oprava bytu faráře aneb generální rekonstrukce fary

Všechny velké věci bývají na počátku rozhýbány drobnými skutečnostmi. Ne jinak tomu bylo při úpravě farářského bytu. Původně jsme zamýšleli nové topení, vybudování sociálního zařízení a probourání jednoho páru dveří a zazdění páru druhého. Docela jednoduchá rovnice na jejíž konci mělo stát bydlení pro místní duchovní správce.

Realita, jak už to tak v životě chodí, se postupně začala odchylovat od všech našich přání a představ.

Nejprve topení, které jak se ukázalo nebylo vhodné vést etážově pro tlusté zdi, klenby a v neposlední řadě průjezd v přízemí, rozdělující spodní patro na dvě poloviny. Daleko vhodnější se ukázala varianta nových rozvodů v místech stávajících stupaček. Náhle se již nejednalo o lokální topný systém, ale celkový nový rozvod tepla.

Ve spodních klenutých místnostech působily masivní trubky táhnoucí se od podlahy vzhůru neohrabaným dojmem, byla tedy zvolena varianta zasekat veškeré rozvody do zdí. V momentě, kdy byly vysekány ve zdech drážky se ukázalo vhodným přidat ve rozvodů topení i nový rozvod pitné a užitkové vody.

V prvním patře fary tak vzniká byt faráře, společenský sál, pohostinka a sociálka, využitelná pro akce pořádané v sále (klubko, senioři,...). Do budoucna, za předpokladu dokončení opravy dvorního traktu se může jednat i o dva bytové prostory—byt faráře + byt hospodyně či dalšího výpomocného duchovního. Tato multifunkční koncepce se jeví výhodnou i pro variabilitu uspořádání ať již jako sálu či druhého bytu, bez nutnosti dalších stavebních zásahů.

Pomali opouštíme první patro a vystupujeme vzhůru do podkroví, zatím tedy pouze střešní půdy. Abychom dosáhli na dotaci spojenou s opravou střechy farní budovy, byli jsme nuceni najít využití pro střešní prostory. Zde se jeví vhodným vybudovat jednoduché podkroví. Byl vypracován projekt na evropské fondy zahrnující celý dvorní trakt plus podkroví farní budovy. Oprava střechy tedy v současné době závisí na úspěšnosti vyhodnocení stávajícího projektu *Farního zázemí ŘKF Olešnice na Moravě*. Pro každý případ budou již nyní do půdních prostor vyvedeny rozvody vody, odpadů a elektřiny pro budoucí možnou manipulaci.

A že musí být celoročně vystaven? Proč ne, když bude tím, co přiláká člověka do kostela. Přece chceme přinášet lidem, kteří naši víru nesdílejí tu radostnou zprávu o Kristu a právě betlém a Vánoce pro ně nejsou neznámé. Zbývá hledat cesty jak na tento kontakt navázat a předat jim víc.

Vím, že každé rozhodnutí má své zastánce a své odpůrce. Ještě, že některá nemusíme činit my. Pamatujme tedy o to více v modlitbách na ty, kdo rozhodují, aby jejich zodpovědnost byla provázena požehnáním a moudrostí.

O Vánocích slavíme to, že jsme dostali Dar. Budeme se také ptát, proč nám byl darován? Co za tím vězí? Kdo se tím chce zviditelnit? A jaký k tomu měl motiv?...

A jak jsme na tom my s našimi motivy?

Josef Kánský

Psal se den 26. v měsíci dubnu léta páně 2008

Na první pohled obyčejná, tuctová sobota, jakých již naše farnost zažila bezpočet. A přeci nebyla tak obyčejná, aby se na ni dalo jen tak zapomenout. Pouhé datum 26. 4. sice moc nenapoví, ale to co se té soboty nastartovalo provází a se špetkou naděje můžeme říci bude provázet a spoluurčovat ráz naší farnosti. Sešli jsme se po mši svaté v hojném počtu na dvoře fary. Tehdy ani ti

nejednávnější netušili, že by ve dvorním traktu v prostorách starých chlívků, mělo vzniknout komunitní centrum naší farnosti. Bylo to, jako když vezmete do rukou cibuli a postupně odlepujete slupku za slupkou až se vyloupne jádro. Začalo to vyklízením a bouráním jednotlivých příček, padala jedna po druhé i ty o nich se druzí mylně domnívaly, že jsou nosné, prostor se začal postupně zvětšovat, muselo se otlouct veškeré zdivo, vykopat a srovnat podlahy, očistit flexkou klenuté prostory.

Najednou se před námi vylouplo jádro – a my začali být na kavárnu hrdí. Již od začátku byla koncipována jako prostor vzájemné komunikace, měla zcela přirozeně odstranit nahromaděné bariéry ve vztazích, komunikační problémy uvnitř farnosti, měla se stát místem, které po bohoslužbě lidi sbližuje a dává jím možnost pokračovat ve slavení. U prvních křesťanů pokračovala eucharistie hostinou nazývanou agape – i nám se rýsuje ta vzácná příležitost nerozprchnout se ihned po mši sv. a utužovat vzájemné vztahy, poznat hlouběji a nově lidi své farnosti. Zní to jinač, než ráno zařvat: „Vstávej, je neděle, jdeme rychle do kostela, odpoledne se dospíš“. Nabízí se nový způsob jak žít své křesťanství, nejen jako křesťanství nedělní účasti na mši svaté, ale jako životem prostoupené hluboké svědectví vděčnosti lásce Boží.

10/6

Pokládáme utrpení nynějšího času za nic ve srovnání s budoucí slávou, která se na nás zjeví. (Řím 8,18)

Každý člověk přirozeně touží po zdraví, protože nemoc je pro něj těžká, zvláště když je dlouhodobá, bolestná a působí, že je nemocný odkázaný na pomoc jiných lidí. Proto se každý musí snažit udržet si dobrý zdravotní stav co nejdéle a musí využívat všechny přirozené prostředky, které mu zdraví zachovávají. Je to i Boží přikázání, které nás zavazuje ve svědomí, abychom dělali všechno, co je v našich silách, aby bylo naše zdraví co nejlepší. My se musíme snažit o získání zdraví i tehdy, když je nemoc velmi těžká a nesmíme se vzdávat. Ze životopisu svatého Pavla víme, že on také prosil o uzdravení z nemoci, která mu působila mnoho potíží. Vyslyšen nebyl, neuzdravil se. Proto i my musíme počítat s tím, že třeba nebudeme vyslyšeni a že poneseme obtíže nemocí beze změny.

Skutečně těžkou nemoc někdy dokonale nepochopíme rozumem, ale jsme schopní se s ní vyrovnat, když ji přijmeme s vírou v dobrotu, vševědouce a všemohoucnost Boží, to znamená, když věříme, že Bůh ví o každé naší bolesti, zná naše síly a schopnosti a ví, co můžeme unést a jakou pomoc nám má dát. Když tak přistupujeme k nemoci, dáváme celému našemu jednání hodnotu, která je trvalá. Nesmíme se při tom soustředit jen na svoji osobu a těžkosti, které snášíme, ale máme se snažit pochopit, co nám chce Bůh v té chvíli sdělit a jak má nemoc ovlivnit nás i lidi kolem nás. Musíme věřit, že i když v této chvíli nechápeme Boží záměr, pochopíme ho později. Když budeme prosit o pomoc, jistě ji dostaneme, ale ta pomoc nemusí vypadat tak, jak si ji představujeme. Bůh ví, co je pro nás dobré a kdy nám to má dát.

Doba nemoci nás může vést k zamyšlení se nad naším životem, nad tím, jaký je náš vztah k Bohu a lidem, co máme na sobě zlepšit a jak jednat, aby nám naše nemoc prospěla. Pravděpodobně nám nepomůže, když budeme pátrat v minulosti a hledat, čím jsme si nemoc zavinili, protože smyslem nemoci může být zkouška naší trpělivosti a oddanosti vůči Bohu a ne trest za nějaký konkrétní skutek. Větší význam než přemýšlení o minulosti má snaha prožívat nemoc v přítomnosti tak, aby nás to Bohu přiblížilo.

Z knihy Job víme, že i Job, když byl těžce zkoušen a opuštěn od všech lidí, se ptal: "Proč právě já?" To je otázka, která může napadnout každého, ale jasnou a jednoznačnou odpověď nikdo nenajde. Ani v těch největších trápeních nesmí člověk ztratit svoji víru v Boha a důvěru v jeho dobrotu, protože kdyby tyto vlastnosti ztratil, mohl by se snadno zatvrdit a trvale se od Boha odvrátit. Bez víry v Boha se těžko prožívají bolesti a pocity naprosté bezmocnosti, ale s Boží pomocí může člověk úspěšně prožít všechno, co mu jeho život přinese.

O. Josef Šik

Farní zájezd

Ve čtvrtek 25. 9. se před šestou hodinou ranní prostranství před obchodním domem na náměstí hemžilo nedočkavými výletníky – malými, velkými, mladšími i staršími. Farníci z Olešnice a okolí se totiž vydali na poutní zájezd na Slovensko. Každý účastník předem věděl v kterém autobuse, kde a s kým má sedět, čímž se předešlo šarvátkám a bojům o sedadla a autobus mohl v předem stanoveném čase odjet směr Slovensko.

Než jsme však překročili československé hranice, zastavili jsme se ještě v Prostřední Bečvě v krásném, novém kostele sv. Zdislavy. Zde jsme si vyslechli povídání jedné milé místní farnice o vzniku kostela, který si vlastními silami vybudovali zdejší farníci, pomodlili jsme se za rodiny a kostel si důkladně prohlédli. Naše kroky (nebo spíše kola autobusů) pak směřovaly dále na východ, na Slovensko.

Když jsme dojeli do Nové Bystrice, dalšímu bodu čtvrtěčného programu, bylo takové počasí, že by ani psa nevyhnal. Ani studené sychravé počasí a déšť nás však neodradily od návštěvy muzea Kysutské dědiny. Projeli jsme se zde vláčkem po historické lesní úvratě železnici (tzv. Kysutské pendolino), a pak jsme si s průvodkyní prošli celý skanzen (viděli jsme, jak se dříve bydlívalo, dozvěděli jsme se něco o místních zvycích a pohládili jsme si i místního kozla). Pravda, byli jsme zmrzlí jako preclíci, ale stálo to za to. V autobuse jsme se zahřáli a dojeli až pod Turzovku. Ti, kteří se na výstup necítili, mohli nahoru vyjet autobusem, ostatní se vydali pěšky a spojili jej s pobožností křížové cesty. Na hoře se slavila mše svatá na smír za hříchy a osobní úmysly účastníků poutě. Mnozí z nás pak naplnili lahvičky, které měly u sebe, turzovskou vodou pro sebe i pro své blízké a odjeli jsme autobusem do Korní, kde jsme, po náročném, ale krásném prvním dni nocovali.

Druhý den jsme se ještě v Korní zdrželi. V novém kostele Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše jsme se pomodlili růženec, otec Pavel sloužil mši svatou a po ní jsme si kostel důkladně prohlédli. Nevynechali jsme ani věž se zvony (někteří z nás prostě vlezli všude). Dalším místem dnešního dne, které jsme navštívili byla Rajecká Lesná, ve které mají, blízko baziliky P. Marie

slovenský Betlém (poněkud větší, než ten olešnický), dar Janu Pavlu II. Po krátké zastávce v Prievdzi jsme přijeli na zámek v Bojnících, kde se konaly rytířské slavnosti. Zámek nás provázeli historické i literární postavy v dobových kostýmech a někteří z nás, konkrétně Liduška Novotná a Pepík Kinc, byli dokonce na konci prohlídky pasováni na rytíře. Navštívili jsme také zvířátka v přilehlé zoologické zahradě.

Betlém z Betléma aneb Darovanému koni na zuby nehleď

Tak jakpak to asi letos bude s betlémem? Zůstane ve vitrině v předšíní kostela nebo bude instalován v interiéru, tak jako loni? Ať tak či onak, dovolte mi na toto téma několik řádků. Ať už jen proto, že sám pocházím z města, kterému se říká český Betlém nebo proto, že je tomu betlému z Betléma tak trochu i dlužím (e). A možná nalezneme i nějaké aktuální paralely.

Fakt, že se jedná o dílo arabského řezbáře Twemeha, který pro jednotlivé figury použil vždy jednoho kusu minimálně 200 let starého olivového dřeva, je jistě zajímavý, také další fakta jsou pozoruhodná. Nebudu však o nich psát, protože se je můžete dočíst jinde. Mě mimo to zaujalo, jaký betlém vzbudil rozruch a jak nás svým způsobem rozdělil a trochu i odhalil v jeho přijetí.

To, že se někomu líbí a jinému ne je jistě přirozené. To, že lidé mají různé názory také. Bohu díky, že je můžeme svobodně prezentovat. A díky Vám všem, kteří jste svůj názor na věc otevřeně prezentovali. Chvilími jsem ale nabýval dojmu, že se nám ten betlém někam ztratil. Že už ani tak nejde o něj, ale o to kolem. Proč nám byl darován? A co za tím vězí? Kdo se chce tím zviditelnit? A nebylo by lepší vynaložené prostředky investovat jinde a jinak? A tak dále.

Jde ale o dar. Byť s jistou podmínkou jeho celoroční expozice. Snad by v tomto smyslu mohlo být použito ono okřídlené: „Darovanému koni na zuby nehleď.“ Ponechme dárci, kterým je město, jeho svobodu a jeho pohnutky. Chceme přece, aby i nám, obdarovaným, byly zachovány.

Motivů dárce bychom jistě objevili mnoho. Snad ale chtěl také dostát jakési spravedlnosti obdarovat obě křesťanská společenství na území města. Snad se mu líbil záměr pořídit do našeho kostela nový betlém, vyjádřený už v minulosti a skutečnost, že by byl přímo z biblického Betléma se mu zdála hluboká. Více než senzační. Je nakonec něco špatného na tom, když získáme nejen my, ale celé město nějakou raritu? A snad dokonce prožil něco z betlémské události. Možná vám připadám trochu naivní. Chci vám ale nabídnout i jiný pohled. Buďme dobré mysli. Vždyť těm, kdo milují Boha, vše napomáhá k dobrému.

Mě osobně těší, že je betlém moc hezky zpracovaný. Že pochází z místa, kde se narodil náš Pán a že zde byl dokonce požehnan, navíc 17. listopadu. A přiznám se vám, že by mě těšil i sebemenší předmět na tom místě s vírou požehnaný. A mám radost, že žije, že používá to kolem sebe a koná.

Snad jeho darování zajistilo obživu jeho zhotoviteli, potažmo jeho rodině v zemi, kde se mu nežíje právě jednoduše. A možná, že na své cestě k nám někoho oslovil.

Vzpomeňme na paní, která kontaktovala našeho Otce Pavla poté, co zahlédla betlém v televizní reportáži. Jak ji to povzbudilo v její podpoře syna, který se vydal do Svaté země na pouť. A jak jsme díky tomu mohli být tak trochu s ním.

Vzpomínám i na lidi, kteří se na betlém přišli do kostela ve vánočním čase podívat. Měl jsem to štěstí při jeho „hlídání“ s několika hovořit. Byli skutečně betlémem osloveni a bylo nejednou snadné s nimi mluvit i o Kristu.

na Sibiři, tři centimetru sněhu a u kostela čtyři“, tak jsme ho, teda spíš jenom kluci, patřičně využili pro bojové účely. Koulovačka byla super, ale vzhledem k tomu, že po půl hodině už nebylo kromě kamení čím po sobě házet, tak jsme vystoupali na prohlídku věže a půdy kostela sv. Jakuba v Boskovicích. Z ní jsme se odebrali na pěší pout' do Valchova, kde jsme v nové kapli slavili mši svatou. Kázání připadlo na o. Pavla, takže jsme se cítili jako doma. Koláčky, nabízené po mši svaté, byly velmi příjemnou a sladkou tečkou za celým povedením setkáním.

Honza Novotný

Nový Jeruzalém má 9 let

Nějak se nám vytrácí víra. V naší zemi, v našem kraji, v naší farnosti. Je krize rodiny. Pokud nějaká manželství vůbec vzniknou, končí často rozpadem. Rodí se málo dětí. Velké množství jich je zabito ještě před narozením. Těm, co se narodí, je většinou odepřena milost křtu. Křesťanská výchova dětí a mládeže buď neexistuje nebo je v zoufalém stavu. Je málo kněží a jsou často osamoceni. Občas někteří pod nápojem klesnou, a tak se z lékařů duše stávají spíš pacienti. Někteří dokonce odpadnou ze své služby úplně...

Podobným lamentováním by šel jistě zaplnit celý zpravodaj, ale smysl by to nemělo. V podobné situaci jistě nejsou lidé poprvé. Stačí například otevřít Starý zákon a poučit se nejen o tom, jak se do takových situací upadá, ale i o tom, jak se z nich dostat ven. Pravda, s pobitím Baalových proroků po vzoru Eliáše by byl asi v dnešní době problém, ale shromáždit „zbytky Izraele“ k bohoslužbě, to přece jde. A navíc oproti Eliášovi máme Pannu Marii, jejímž prostřednictvím Bůh s oblibou koná ty největší věci. Co přirozenějšího a samozřejmějšího můžeme vymyslet, než se shromáždit a prosit Boha skrze Pannu Marii? Stačí k tomu lidé schopní modlitby, člověk, který to zorganizuje a někdy je třeba i člověk, který to dovolí. Bohu díky jedno, druhé i třetí bylo k mání, a tak se naplno rozjelo modlitební tažení jménem Nový Jeruzalém (NJ), které trvá již 9 let.

Vzpomínám si na první pout' NJ v Olešnici dne 13.1.2000 s hlavním celebrantem P. Pavlem Havlátem z Vranova. Při odchodu z kostela jsem od několika lidí zaslechl to samé: „A to jsme tam byli tři hodiny? To nám ani nepřišlo.“ Inu je pěkné dobře začít, ale ještě pěknější je v dobrém díle vytrvat.

Proti poutím NJ jsem slyšel již nejednu námitku, kterou jsem leckdy ani nebyl schopen pochopit. Občas i od lidí, od kterých bych to nečekal. Někteří také říkají: „Počkejme na výsledky a uvidíme.“

Ty výsledky určitě přijdou. Je nemožné, aby Bůh nevyslyšel svůj lid, který Ho s vírou, nadějí a láskou prosí. Ovšem kdy, kde a jak to bude, to budeme muset nechat na Něm. Jsem rád, že je stále dost lidí, kteří jen nečekají na výsledky, ale sami se přičiňují o to, aby nějaké výsledky byly. V tom je velká naděje.

Přeji všem poutníkům NJ, i těm budoucím vytrvalost a aby jejich víra stále rostla, jak to řekl hlavní celebrant P. Josef Matras 12. 12. 2008 na 108. pouti NJ v Olešnici: „Víra není stejná. Víra roste. A je to radost!“

Jan Novotný st.

Ubytování jsme byli v rekreačním středisku Púšť (tedy většina z nás). Večeři jsme měli uchystanu vedle sálu, kde se právě konala svatba. Hudba, která ze sálu vycházela, přímo vyzývala k tanci a tak někteří začali tancovat. Byli i tací, kteří směle (ve skromném odění poutníka) vtancovali do sálu, kde se na chvíli připojili k honosně oblečeným svatebčanům a pak se zase navrátili zpět. Ještě než jsme na ubytovně ulehli ke spánku, pozorovali jsme svatební ohňostroj. Nebyl však ještě všem tancům konec. Protože se nám ráno nerozjel jeden z autobusů, provedl otec Pavel s námi cestujícími protipožární výcvik, následně ranní rozcvičku a také nám udělil několik tanečních lekcí (jistě k nemalému pobavení personálu rekreačního střediska Púšť). Autobus se nakonec podařilo rozjet a tak jsme, s malým zpožděním, dorazili do Nitry. Tam jsme navštívili hrad (protože byla sobota, vyrojili se na hradě fotící se novomanželé. Někteří z nás se snažili nevěsty počítat, ale brzy to všechny přestalo bavit, nevěst bylo prostě moc. Dále jsme si prohlédli katedrálu sv. Emerama a piaristický kostel svatého Stanislava. Naši třídní pout' jsme završili mší svatou v Šaštíne, v poutním kostele P. Marie Bolestné, mše byla doprovázena hrou na kytaru. Snad jen bokem taková malá poznámka – někteří si před kostelem zatancovali – zase, na cizí svatbě – zase, ale šlo jim to, to se musí nechat. Po mši jsme vyrazili do Břeclavi na večeři a pak domů, tam jsme dorazili v pozdním večeru vyčerpáni, ale plni krásných a hlubokých zážitků.

P.B.

Ministrantský výlet

V neděli 5. října v 11.19 hod. jsme s ministranty vyrazili autobusem do Brna na výlet. Všichni jsme se moc těšili. Autobus byl téměř plný, ale naštěstí jsme si sedli. V Brně jsme přestoupili na šalinu a pokračovali jsme v cestě. Dojeli jsme na Českou. Tam jsme museli čekat na Vojtěcha N., který jel z kurzu vedoucích ministrantů z Rudíkova a spletl si šalinu. Mezitím Honza koupil lístky na trolejbus a my jsme zatím skákali přes zábradlí, vzpouzeli po stromech a dále dávali najevo, odkudže jsme přijeli. Dále jsme jeli trolejbusem do Proglasu. V trolejbusu jsme se, skrz jednu paní, které se příliš nezdálo naše chování, seznámili s řidičem a ten nám na konečné ukázal celý trolejbus. Potom jsme šli do Proglasu a celý jsme si ho prohlédli a zahráli jsme si na hřišti vedle Proglasu s hágisem. Pak jsme šli do parku na Kraví horu, kde jsme se najedli. Slyšeli jsme nějaký hluk. Šli jsme se podívat co se tam děje. Hrál se tam házená. Hned jsme začali ze všech sil fandit Drakenu Brno, který nakonec vyhrál a porazil Vracov. Pak jsme šli asi 2 km pěšky do Mahenova divadla na představení 800 mil po Amazonce. Moc se nám to líbilo.

Doufám, že jsme naše vedoucí neodradili svým chováním a příště nás opět vezmou za kulturou. Konečně jsme pochopili jak vypadá divadlo a jak se v něm máme chovat. Vašek nás vyprovodil na autobus a určitě si oddechl, že ten den s námi přežil. Domů jsme museli dojet bez vedoucích, ale myslím, že jsme to zvládli docela dobře. Příštímu výletu třikrát zdar.

Vojta Knotek

Vigilie + misijní neděle

Celý rok jsme se připravovaly na misijní neděli. Každé pondělí jsme vyráběly výrobky a snažily se, aby se líbily.

V sobotu před misijní nedělí byla v kostele misijní vigilie. Zpívalo a modlilo se za děti celého světa.

Další den ráno jsme se převlékly do kostýmů obyvatelů kontinentů a států. Na prostranství u kostela jsme nachystaly stoly s výrobky. Novinkou byl stůl plný potravin, který byl ihned rozebrán. Díky ministrantům jste se mohli svést na oslíkovi, projít na chůdách a nechat si vyčistit boty. Při hrubé mši svaté byl misijní obětní průvod a misijní přímluvy. Po mši jsme dále prodávaly.

V pondělí na klubku jsme spočítaly, že jsme vybraly 15 350 Kč, které jsme poslaly do Špindlerova Mlýna otci Šlégrovi.

Děkujeme všem, kteří nám jakkoliv pomohli.

holky z misijního klubka

Adventní trhy

Na první adventní neděli jsem se moc těšila. Zprv proto, že se Vánoce opravdu velkým kvapem blíží a za druhé na adventní trhy.

Všichni jste tam určitě byli. My jsme nejdřív vyrazili na náměstí. Nejvíc se mi asi líbil stánek, kde se prodávaly keramické výrobky. Zajímavé bylo i vystoupení šermířů. Při první ráně z děla jsem se opravdu hodně lekla. Potom jsem se šla podívat na dravé ptáky. Zašli jsme se podívat i na faru, kde se prodávaly knihy.

Další zastávka byla v Orlovně a tam jsem si postavila pár věcí ze stavebnice Kapla. Vedle v dílničkách jsem potkala hodně kamarádů a udělala si krásný Vánoční svícínek.

Bylo to moc hezké odpoledne, které nastartovalo naše těšení na Vánoce. Už ABY BYLY!!

Eliška Kánská

Roráty a děti

Letos máme v naší farnosti v adventní době roráty každé pondělí, středu a sobotu. Mše svatá začíná v 7.00 hod a v 7.45 hod už si pochutnáváme na faře na snídani.

Nejhezčí roráty jsou v sobotu, protože se chodí s lampičkami a čeká na nás připravený program. Například první adventní sobotu jsme jeli s panem Procházkou a jeho koňmi do lesa pro vánoční strom, který máme právě v kostele. Cesta byla trochu nebezpečná, protože Štěpána přešel vůz s dětmi a Markétka spadla z koně, ale naštěstí se nikomu nic nestalo.

Druhou adventní sobotu jsme začali nacvičovat „Živý Betlém“, který se bude hrát v kostele na štědrý den.

Už je čtvrtá adventní neděle, už se těšíme na Vánoce!

Katuška Adamcová

Příběhy bezpráví

V prvních mrazivých listopadových dnech sešli jsme se u druhého ročníku akce, která má být připomenutím zla totalitního komunistického režimu. Oproti minulému prvnímu ročníku „Příběhů bezpráví v Olešnici“ pořádaných Filmovým klubem Jednoho světa jsme rozdělili akci do dvou dnů.

Nedělní podvečer státního svátku jsme věnovali sedmnáctému listopadu obecně a (díky podpoře z programu Make a Connection) především projekci silného hraného filmu z produkce české televize Swingtime. Hrůznost promyšlenosti tzv. „akce kameny“, během které bylo v padesátých letech na základě vybudování falešné hranice do západní zóny uvězněno na dva tisíce lidí nespokojených s tehdejším režimem, musela zarazit i ty z pětadvaceti diváků, kteří o záležitosti snad (s ohledem na jejich věkovou kategorii) věděli.

V samotný den boje za svobodu a demokracii k nám zavítal vzácný host - Mons. Josef Valerián. Dvouhodinové líčení jeho poutě po internačních táborech a vězeních padesátých a šedesátých let ukázalo na hrůzu i absurdnost komunistické éry. Šachová propracovanost akce, kterou dnes souhrnně zařazujeme pod hlavičku „babické události“, umožnila s využitím provokátora odsouzení a popravy mnoha nevinných lidí. Samotný P. Valerián, kterého se do celé spleti nepodařilo plně zaplést, si pobyl několik let bez soudu ve věznicích a u PTP. Odsouzení a „řádného“ věznění se dočkal až v oněch "zlatých" letech šedesátých.

Otec Valerián je ve svých třiaosmdesáti letech stále čilý. Jeho pozitivní přístup k životu je velmi inspirativní, vyprávění o životní zkušenosti velice cenné. Jsem rád, že jsme měli (dnes už vzácnou) možnost zakusit skrze živé slovo atmosféru doby, jejíž dědictví ani dnes po devatenácti letech nevymizelo.

Věřím, že oslava příštího dvacátého výročí neukončeného konce jedné epochy bude (též s Vaším přispěním) dobrá, důstojná a prospěšná.

Václav Plíhal (plihalik@seznam.cz)

Děkanátní setkání mládeže

Na počátku adventní doby jsme se zúčastnili v Boskovicích setkání mládeže, které snad letos ani nemohlo být tématicky zaměřeno jinak, než na osobu svatého Pavla. Po úvodním přivítání jsme si vyslechli přednášku o svatém Pavlu od o. Pavla Kafky, faráře z Kunštátu.

Poté jsme měli, pod dohledem našeho o. Pavla Lazárka, namalovat obraz na motiv přiděleného úryvku z apoštolových listů. Především my kluci jsme se hodně zapotili při této aktivitě, ale výsledky určitě předčily naše skromná očekávání. Na duchu ani na uměleckém vyžití jsme nestrádali a abychom nestrádali ani o hladu, připravili nám místní farníci poctivý guláš a nebylo ho zrovna málo. Po vydatném obědě, u mnohých znásobeným bezedným přidáváním, jsme ještě dostali větrníky. Nemyslím tím ty na „pseudozeleň“ energii, ale ty pravé, tedy na jídlo. Abychom v poobědové pauze nějak prospěli farnosti, uspořádali jsme velkou propagační kampaň našemu farnímu plesu a každého účastníka osobně pozvali. V době setkání byla v Boskovicích „kalamita jak